

B 90/1/10

ARREST VAN 6 DECEMBER 1991

in de zaak B 90/1

Inzake :

De Heer F. POLLEFEYS, verzoeker

tegen

de Benelux Economische Unie, verweester

Procestaal : Nederlands

ARRET DU 6 DECEMBRE 1991

dans l'affaire B 90/1

En cause :

Monsieur F. POLLEFEYS, requérant

contre

L'Union économique Benelux, défenderesse

Langue de la procédure : le néerlandais

HET BENELUX-GERECHTSHOF, Kamer "Ambtenarenrechtspraak",
in de zaak B 90/1, Pollefeys tegen de Benelux Economische Unie

1. Gelet op het inleidende verzoekschrift, ter griffie van het Hof ingekomen op 28 februari 1990, alsook op de memorie van antwoord van verweester, ter griffie van het Hof ingekomen op 19 april 1990 ;

2. Overwegende dat verzoeker vordert :

A. Nietigverklaring van het besluit van de secretaris-generaal van de Benelux Economische Unie, dat hem bij nota ADM (89) 5 op 26 januari 1989 is medegedeeld en waarbij hij als vertaler-directeur, ambtenaar bij het Secretariaat-Generaal van de genoemde Unie, van vergaderingen in het buitenland werd vrijgesteld zolang zijn intern beroep van 11 december 1988 inzake de terugbetaling van reis- en verblijfkosten aanhangig was, in zoverre :

- (a) genoemd besluit oplegging van een verdoken tuchtmaatregel en/of gedeeltelijke schorsing inhoudt in de zin van artikel 29 van het Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de genoemde Unie, alsmede
- (b) deze sanctie verzoeker van 26 januari 1989 tot en met 13 juni 1989, op welke datum de vrijstellingsmaatregel werd opgeheven, ten onrechte is opgelegd ;

B. Een billijke vergoeding voor geleden schade ;

3. Overwegende dat de standpunten van partijen ter openbare zitting van de Kamer van 25 juni 1990 zijn toegelicht door verzoeker in persoon en namens verweester door de Secretaris-Generaal en dat pleitnota's zijn ingekomen namens verzoeker op 25 juni en 19 juli 1990 en namens verweester op 19 juli 1990 ;

4. dat de Advocaat-Generaal C. Wampach op 14 januari 1991 schriftelijk conclusie heeft genomen ;

TEN AANZIEN VAN VERZOEKERS RECHT VAN VERDEDIGING :

5. Overwegende dat verzoeker tevergeefs opwerpt dat hij in zijn recht van verdediging is aangetast doordat het College van Secretarissen-Generaal mede ten aanzien van de door het Hof toegelaten ambtenaar van het

Secretariaat-Generaal Raemakers, die bereid was verzoeker bij te staan ter terechtzitting, heeft besloten (CSG (90) RC 11) "dat de dagen waarop een (...) toegelaten persoon die ambtenaar is van het Secretariaat-Generaal (...) voor (het) Hof verschijnt, van het verlofblad van betrokkene dienen te worden afgeschreven" ;

6. dat artikel 16 van het Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie - hierna te noemen : het Protocol -, dat niets zegt over het al dan niet vergoeden van een woordvoerder uit het beroepsmilieu, aan zodanige beslissing niet in de weg staat ;

7. dat de omstandigheid dat de aangezochte ambtenaar het met het voormelde besluit niet eens was, voor verzoeker geen onoverkomelijk beletsel heeft gevormd om naar behoren in rechtsbijstand te voorzien, nu de behandeling van de zaak met dat doel is uitgesteld, terwijl de gestelde technische problemen van beperkte omvang en aan verzoeker welbekend zijn ;

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID :

8. Overwegende dat verweerster opwerpt dat het verzoek niet ontvankelijk is, omdat :

- A. het door het voorafgaand intern beroep aangevallen besluit werd ingetrokken op 13 juni 1989 ;
- B. de gevorderde vergoeding niet bij het intern beroep tegen het aangevallen besluit, maar eerst ter zitting van de Raadgevende Commissie werd gevorderd ;

ad A.

9. Overwegende dat verweerster, na het door verzoeker ingestelde intern beroep, hem een besluit Adm (89) 28 van 13 juni 1989 ter kennis bracht, dat luidt als volgt : "Hierbij bevestig ik u mijn reeds mondeling gedane mededeling dat de vrijstelling betreffende de verplaatsingen in het buitenland vanaf heden is ingetrokken" ;

10. Overwegende dat zodanig besluit tot intrekking van een vorig besluit rechtsgeldig kon worden genomen zonder voorafgaand advies van de Raadgevende Commissie ;

11. dat door het evengenoemd besluit een einde werd gemaakt aan de gevolgen van het aangevallen besluit van 26 januari 1989, maar, hoe dan ook, uitdrukkelijk slechts met ingang van 13 juni 1989 ;

12. dat het aangevallen besluit derhalve heeft bestaan en gevolgen heeft gehad, althans heeft kunnen hebben van 26 januari tot 12 juni 1989 ;

13. dat het ingestelde intern beroep derhalve niet doelloos is geworden in zoverre het strekt tot vernietiging van het aangevallen besluit voor zover dit niet is ingetrokken ;

14. Overwegende dat de Raadgevende Commissie op 3 oktober 1989 advies heeft uitgebracht omtrent het ingestelde intern beroep en daarbij dit intern beroep ontvankelijk en gegrond noemt voor zover het de aangevochten vrijstellingsmaatregel tot voorwerp heeft, akte verleent aan het Gezag van zijn voormeld besluit van 13 juni 1989 en het hierna sub (B) te behandelen verzoek tot het verkrijgen van schadevergoeding niet ontvankelijk acht omdat het niet reeds bij het intern beroep maar pas bij een pleitnota voor de Raadgevende Commissie is ingesteld ;

15. dat op het voormeld advies binnen drie maanden geen beslissing van verweerster is gevolgd, zodat het administratiefrechterlijk beroep kon worden ingesteld ten minste tot 3 maart 1990, overeenkomstig de artikelen 11 en 17 van het Protocol ;

16. dat hieraan niet afdoet dat het Gezag op 13 juni 1989 de voormelde beslissing heeft genomen, nu deze beslissing, overigens niet genomen na een advies van de Raadgevende Commissie, niet kan worden beschouwd als de in de artikelen 8, 9 en 11 van het Protocol bedoelde beslissing op het intern beroep, die de termijn voor het instellen van het administratiefrechterlijk beroep doet lopen ;

17. dat dit beroep, ingesteld op 28 februari 1990, tijdig is ;

Ad B.

18. Overwegende dat het administratiefrechterlijk beroep dat krachtens de artikelen 1 en 3 van het Protocol openstaat voor, onder meer, de in artikel 3, b, bedoelde personen, zoals verzoeker, geen vordering mag inhouden die verschilt van die welke het voorwerp van het intern beroep uitmaakte, noch een ruimere strekking mag hebben ;

19. dat zulks volgt uit de regel van artikel 7 van het Protocol, krachtens hetwelk het administratiefrechterlijk beroep slechts ontvankelijk is, indien de aangevallen beslissing is genomen na een voorafgaand intern beroep ;

20. Overwegende dat verzoeker in zijn intern beroep enkel vorderde : "(de) omstreden beslissing in te trekken" en in het dictum noch in de redenen daarvan gewaagde van vergoeding van geleden of te lijden schade ;

21. dat een pleitnota voor de Raadgevende Commissie, als die waarin verzoeker voor het eerst schadevergoeding vorderde, niet als een intern beroep kan gelden ;

22. Overwegende evenwel dat, enerzijds, de artikelen 7 en 9 van het Protocol noch een andere bepaling enig voorschrift bevatten betreffende de voor het intern beroepschrift vereiste vermeldingen ;

23. dat, anderzijds, de artikelen 28 en 29 van het Protocol aan de Kamer bevoegdheid verlenen om "indien zij het beroep gegrond bevindt", met name vergoeding voor geleden schade toe te kennen ;

24. dat uit een en ander moet worden afgeleid dat de vraag om vergoeding van geleden schade, die overigens bij een intern beroep als niet geraden kan voorkomen, voor het eerst voor de Kamer kan rijzen en derhalve ook voor het eerst voor de Raadgevende Commissie, die in dat geval daarover advies moet uitbrengen ;

25. dat de vordering tot vergoeding van schade mitsdien ontvankelijk is ;

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN :

26. Overwegende dat de volgende feiten van belang zijn :

26.1. Verzoeker had bij brief van 11 december 1988 een intern beroep ingesteld tegen de door de Raad van de Economische Unie in Beperkte Samenstelling (R/A) op 28 november 1988 genomen besluiten betreffende reis- en verblijfkosten, voor zover en op grond dat die besluiten indruisen tegen de door de Ministeriële Werkgroep (M/Adm) vastgestelde regels inzake de terugbetaling van reis- en verblijfkosten ;

26.2. Het voormelde intern beroep, dat ten grondslag ligt aan de voor het Hof aanhangige zaak B 90/2, is op 9 januari 1989 door het Gezag bij de Raadgevende Commissie aanhangig gemaakt ;

26.3. Bij nota Adm (89) 5 van 26 januari 1989 is aan verzoeker medegedeeld, in het Frans : "Tant que votre recours concernant les frais de déplacement est litispendant, vous serez dispensé de toute réunion à l'extérieur" ;

26.4. Verzoeker stelde bij brief van 24 februari 1989 een intern beroep in tegen die laatste beslissing ;

26.5. Deze brief steunde mede op het feit dat Mevrouw Thier, evenals verzoeker vertaler in dienst van de Unie, en die eveneens een intern beroep had ingesteld tegen de hiervoren sub 26.1. vermelde besluiten, op haar schrijven van 14 februari 1989 aan het hoofd van de vertaalafdeling, waarbij zij mededeelde dat zij ervan uitging dat ook zij van tolkopdrachten bij vergaderingen in het buitenland was vrijgesteld, bij brief van 15 februari 1989 ten antwoord had gekregen dat : "Le Collège n'a donné aucune instruction quant aux missions d'interprète vous concernant à l'étranger", hetgeen inhield dat voor haar niet tot vrijstelling van reizen naar het buitenland was besloten ;

26.6. Verzoeker richtte eveneens op 24 februari 1989 aan de Voorzitter van de Kamer "Ambtenarenrechtspraak" een verzoek tot het verlenen van schorsende werking aan zijn intern beroep vermeld sub 26.4., welk verzoek bij beschikking van 12 juni 1989 (zaak B (50) 89/1) niet ontvankelijk werd verklaard ;

26.7. Het College van Secretarissen-Generaal besloot reeds op 21 april 1989 tot intrekking van de maatregel vermeld sub 26.3., waartegen verzoeker intern beroep had ingesteld, maar besloot tevens de desbetreffende beschikking - hiervoren sub 26.6. vermeld - af te wachten alvorens zijn beslissing te bekrachtigen (CSG (89) RC 9, punt 5 f.) ;

26.8. Op 13 juni 1989 bevestigde de Secretaris-Generaal aan verzoeker zijn "reeds mondeling gedane mededeling dat de vrijstelling betreffende de verplaatsingen in het buitenland vanaf heden is ingetrokken" ;

26.9. Zoals ten aanzien van de ontvankelijkheid van het administratiefrechtelijk beroep reeds is gezegd, heeft de Raadgevende Commissie advies uitgebracht en is ter zake door verweerster verder geen besluit meer genomen ;

26.10. Niet betwist is dat aan verzoeker tussen 26 januari en 13 juni 1989 geen tolkopdracht in het buitenland is verleend, wel in het binnenland ;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT :

27. Overwegende dat de door verzoeker opgeworpen vraag in welke taal het aangevallen besluit moest worden gesteld, door verzoeker in zijn intern beroep niet is aangeraakt en derhalve niet voor het eerst kan worden voorgelegd aan de Kamer, die geen reden ziet om de vraag ambtshalve op te werpen ;

28. Overwegende dat, zo het al aan het Gezag staat de tolkopdrachten in binnen- en buitenland naar eigen beoordeling volgens de behoeften van de dienst te verdelen, het Gezag daarbij evenwel moet handelen, met name, met inachtneming van de regels van behoorlijk bestuur en van het beginsel van de gelijkheid en zonder discriminatie ;

29. dat de redenen die het Gezag voor een beslissing geeft, in redelijkheid moeten kunnen worden verantwoord ;

30. Overwegende dat enerzijds het besluit van het Gezag om verzoeker van tolkopdrachten in het buitenland vrij te stellen, als enige uitleg heeft meegekregen dat de genomen maatregel zou gelden zolang (verzoekers) (intern) beroep tegen het besluit betreffende de reis- en verblijfkosten aanhangig was, zodat de vraag rijst of het instellen van dat beroep de enige reden was voor het nemen van de maatregel ;

31. dat zodanige reden geen aanwijsbaar verband houdt met de behoeften van de dienst en integendeel de indruk kan wekken dat verzoeker wegens de enkele uitoefening van het recht van beroep verstoken werd van een deel van zijn werkzaamheden, waarop hij eventueel prijs bleef stellen ;

32. dat anderzijds een vermoeden van discriminatie rijst, nu een gelijkaardige maatregel niet werd genomen ten aanzien van een andere vertaler, die het bedoelde intern beroep eveneens had ingesteld ;

33. dat, blijkens het advies van 3 oktober 1989 van de Raadgevende Commissie, het Gezag ook voor die Commissie niet heeft voorgehouden dat de maatregel werd genomen in het belang van de dienst ;

34. Overwegende dat daarentegen moet worden opgemerkt dat de maatregel niet kan worden beschouwd als een schorsing in de zin van artikel 29 van het Protocol, nu verzoeker zijn functie ten volle is blijven uitoefenen, terwijl alleen de inhoud daarvan anders werd bepaald, zoals dat het Gezag had vrijgestaan te doen ter wille van de dienst ;

35. dat uit de door partijen verstrekte gegevens evenmin kan worden afgeleid dat de vrijstelling van taken in het buitenland als een tuchtmaatregel was bedoeld, nu die vrijstelling toch uiteraard inhield dat verzoeker de inspanning en de uitgaven waarvoor hij zich onvoldoende beloond achtte, niet meer behoefde te doen, terwijl kwade trouw niet is bewezen en evenmin mag worden verondersteld ;

36. dat uit een en ander volgt dat het aangevallen besluit steunt op een motivering die niet in redelijkheid verantwoord is, daarmee een algemeen rechtsbeginsel schendt, en het beroep gegrond is voor zover het tot de vernietiging van het besluit strekt ;

37. Overwegende dat verzoekers vordering tot vergoeding van "onherstelbare op zijn minst morele schade" berust op de stelling dat het aangevallen besluit een verkapte tuchtmaatregel is, althans dat verzoeker en zijn medeambtenaren het als zodanig hebben kunnen ervaren ;

38. dat, wat van dit laatste ook zij, de Kamer oordeelt dat, in billijkheid, buiten het herstel door nietigverklaring van het besluit, geen schadeloosstelling dient te worden toegekend ;

OP DEZE GRONDEN :

39. Verklaart het beroep ontvankelijk en gegrond in zoverre het strekt tot vernietiging van het besluit van 26 januari 1989, voor zover dit gevolgen heeft tot 12 juni 1989 ;

40. Verwerpt het beroep voor het overige ;

41. Begroot de kosten op nihil.

Aldus gewezen door de heren R. Soetaert, voorzitter, P. Kayser, C.H. Beekhuis, plaatvervangende leden,

en uitgesproken ter openbare zitting te Brussel op 6 december 1991 door de heer R. Soetaert, voornoemd, in aanwezigheid van de heren C. Wampach, advocaat-generaal, en C. Dejonge, waarnemend hoofdgriffier.

C. DEJONGE

R. SOETAERT

